

Komentar Evandjelja: kušnje u pustinji

Komentar na Prvu korizmenu nedjelju (Godina A).

„Gospodinu, Bogu svome, se klanjaj i njemu jedinome služi.“
Isus nas u pustinji poziva da cijeli svoj život prinesemo Bogu. Da bismo to učinili, podsjeća nas na važnost čišćenja naših srca i usmjeravanja prema Ocu.

Evandjelje (Mt 4,1-11)

U ono vrijeme: Duh odvede Isusa u pustinju da ga đavao iskušava. I propostivši četrdeset dana i četrdeset noći, napokon ogladnje.

Tada mu pristupi napasnik i reče:
»Ako si Sin Božji, reci da ovo
kamenje postane kruhom.« A on
odgovori: »Pisano je: 'Ne živi čovjek
samo o kruhu, nego o svakoj riječi što
izlazi iz Božjih usta.'«

Đavao ga tada povede u Sveti grad,
postavi ga na vrh Hrama i reče mu:
»Ako si Sin Božji, baci se dolje! Ta
pisano je: 'Anđelima će svojim
zapovjediti za tebe i na rukama će te
nositi da se gdje nogom ne spotakneš
o kamen.'« Isus mu kaza: »Pisano je
također: Ne iskušavaj Gospodina,
Boga svojega!«

Đavao ga onda povede na goru vrlo
visoku i pokaza mu sva kraljevstva
svijeta i slavu njihovu pa mu reče:
»Sve ću ti to dati ako mi se ničice
pokloniš.« Tada mu reče Isus:
»Odlazi, Sotono! Ta pisano je:
'Gospodinu Bogu svom se klanjaj i
njemu jedinom služi!'« Tada ga pusti

đavao. I gle, anđeli pristupili i služili mu.

Komentar

Prva korizmena nedjelja prikazuje Isusa kojeg Duh vodi u pustinju da ga vrug iskušu. Geografski položaj pustinje, negostoljubivog mjesta i antiteze Edena, vrlo je znakovit. Iz određenih odlomaka Svetog pisma može se zaključiti židovsko vjerovanje u određenog zlonamjernog pustinjaškog duha zvanog Azazel (usp. Lev 16,10 i Tob 8,3). Isus bi tako bio odveden u carstvo kušača. Štoviše, pustinja je bila mjesto kušnje za izabrani narod. Gospodin dolazi pobijediti tamo gdje je Izrael podlegao.

Isus je postio „četrdeset dana i četrdeset noći“. To je ono što korizma obilježava. I ovaj pokajnički čin

Gospodina opterećen je simbolikom: kazna potopa trajala je četrdeset dana i četrdeset noći (usp. Post 7,4); Mojsije je proveo četrdeset dana i četrdeset noći u oblaku Sinaja, bez jela i pića, moleći Boga za narod (usp. Pnz 9,25), prije nego što mu je dao Zakon (usp. Izl 24,18); Ilija je također proveo četrdeset dana i četrdeset noći, bez jela i pića, hodajući do gore Horeb kako bi se susreo s Gospodinom (1 Kr 19,8); i posebno, četrdeset godina Izrael je živio u pustinji, usred kušnji i iskušenja, kao kaznu za četrdeset dana koje su proveli sami istražujući zemlju, bez savjetovanja s Bogom (Br 14,34).

Nakon posta, Isus se čini gladnim, naizgled lišenim božanske pomoći i materijalne moći. Kušač zatim pokušava navesti Isusa na neki oblik neumjerenosti, pohlepe ili idolopoklonstva, grijehe u koje navodi ljude koji koriste ili odbacuju Boga kako bi uzvisili sebe. Vrag

iskrivljuje Sveto pismo, tvrdeći da Isus uvijek ispunjava volju svog Oca. Ako si Sin Božji, čini se da govori, upotrijebi božansku moć da prevladaš bijedno ljudsko stanje koje si preuzeo. Isti taj prijedlog dosegnut će svoj vrhunac na križu.

No papa Franjo objasnio je rješenje koje nam Učitelj nudi svojim primjerom: „Sotona želi skrenuti Isusa s puta poslušnosti i poniženja – jer zna da će na taj način zlo biti poraženo – i odvesti ga lažnim prečacem uspjeha i slave. Ali Isus zaustavlja sve đavolje otrovne strijele štitom Božje riječi (Mt 3,4.7.10), koja izražava Očevu volju. Isus ne kaže ni jednu svoju riječ: odgovara samo Božjom riječju. I tako Sin, ispunjen snagom Duha Svetoga, izlazi pobjednički iz pustinje“[1].

Svi mi svakodnevno na ovaj ili onaj način doživljavamo ova iskušenja pustinje. Kao što je Benedikt XVI.

objasnio, „srž svake kušnje – kao što je ovdje očito – jest odbaciti Boga, koji se, u usporedbi sa svime što se čini hitnim u našim životima, smatra sporednim, ako ne i suvišnim i dosadnim“[2]. Žurba, želja za ljudskom učinkovitošću i svakodnevne teškoće mogu nas dovesti do zanemarivanja, zaborava, pa čak i odbacivanja našeg odnosa s Bogom; ili do očekivanja dramatične intervencije od Njega koja bi nas natjerala da reagiramo. S druge strane, kada je Božja volja na prvom mjestu, On nas nakon toga uzvisuje.

Doista, Matej kaže da su, nakon što su svladana sva iskušenja, „anđeli pristupili i posluživali mu“. Bog daje redom i proporcionalno ono što je davao upotrijebio kao prijestup. Sveti Josemaría komentirao je ovu dirljivu završnu scenu na sljedeći način: „Crkva, potičući nas da razmišljamo o ovim odlomcima iz Kristova života, podsjeća nas da u korizmenom

vremenu, u kojem se prepoznajemo kao grešnici, puni bijede, kojima je potrebno pročišćenje, postoji i prostor za radost. Jer korizma je istovremeno vrijeme snage i radosti: možemo se ispuniti hrabrošću jer nas milost Gospodnja neće iznevjeriti, jer će Bog biti uz nas i poslat će svoje anđele da budu naši suputnici na putu, naši razboriti savjetnici na putu, naši suradnici u svim našim pothvatima“ [3].

[1] Papa Franjo, Angelus, 5. ožujka 2017.

[2] Joseph Ratzinger, Benedikt XVI., Isus iz Nazareta. Potpuno izdanje, Encuentro, Madrid 2019., str. 160.

[3] Sveti Josemaría, Susret s Kristom, br. 63.

Pablo M. Edo

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/gospel/komentar-evandelja-
kusnje-u-pustinji/](https://opusdei.org/hr-hr/gospel/komentar-evandelja-kusnje-u-pustinji/) (7.03.2026.)